

Siden lovens ikrafttræden har praksis på dette område været, at når et fredskovspligtigt areal skal anvendes til andet end skovdrift, skal det som hovedregel påhvile ejeren, eller den som ønsker fredskovspligten ophævet, f.eks. en statslig myndighed eller en kommune, at sikre, at der ikke derved sker en formindskelse eller forringelse af skovarealet.

Når fredskovspligten er blevet tilladt ophævet på baggrund af en anlægslov, er der hidtil ikke blevet stillet krav om erstatningsskov (vederlagsareal).

Undtagelse fra hovedreglen er, jf. bemærkningerne til §§ 9 og 10, også blevet gjort, hvis der har været tale om arealer, der har vist sig ikke at være egnede til skovdrift, eller hvor der har været tale om små, isoleret beliggende arealer, der ikke har haft særlig betydning for opfyldelse af skovlovens formål.

Den generelle samfundsudvikling har medført krav om miljøkonsekvensvurderinger ved f.eks. anlægsarbejder, herunder linieføringer, og om at etablere erstatningsbiotoper i de tilfælde, hvor anlæggene vil have en negativ effekt på miljøet eller naturen, så den samlede effekt bliver så neutral som muligt.

I overensstemmelse med de stigende krav til en bæredygtig udvikling på skovområdet vil hovedreglen fremover være, at i alle situationer, hvor et bygge- eller anlægsarbejde medfører, at fredskovspligten tillades ophævet og arealet ryddes, skal der ved planlægning og budgettering tages højde for udgiften til etablering af erstatningsskov. Dette gælder også ved anlægslove, jf. i øvrigt lovbekendtgørelse nr. 532 af 20. juni 1994 om offentlige veje, § 43, stk. 2. I forbindelse med de projekter, der medfører ophævelse af fredskovspligt, vil der som oftest i forbindelse med jordfordeling kunne sikres de fornødne arealer til etablering af erstatningsskov. Er dette undtagelsesvist ikke tilfældet, kan stk. 4 anvendes.

En anden mulighed, som en række kommuner har benyttet sig af, er etablering af »puljearealer«. Det er ensbetydende med, at arealerne pålægges fredskovspligt, men at skoven etableres i takt med, at kommunen bliver pålagt krav om erstatningsskov.

Formålet med bestemmelsen om erstatningsskov er at sikre, at en række af samfundets behov kan opfyldes, uden at skovarealet derved formindskes.

ad stk. 2

Ved afvejning af størrelsen af erstatningsskoven tages blandt andet følgende forhold i betragtning:

- 1) længden af den periode, der forløber, før et nyt skovareal kan frembyde et tilsvarende skovklima,
- 2) de mulige skader, som rydning af arealet vil kunne medføre for en eventuel tilbageværende skov, hvis fredskovspligten kun ophæves på en del af arealet og

- 3) det produktionspotentiale, som ved for tidlig afdrift ikke udnyttes optimalt.

Den erstatningsskov, der kræves som vilkår for ændret anvendelse af et fredskovspligtigt areal eller ophævelse af fredskovspligt, vil som følge af disse betragtninger normalt være større end det oprindelige areal.

Ophævelse af fredskovspligt på lange smalle arealer, f.eks. ved vejanlæg eller -udvidelser og andre »strækingsanlæg«, er særlig kritisk i relation til påvirkninger af den tilbageværende skov. Dette vil afspejle sig ved udmåling af erstatningsskovens størrelse. Ligeledes vil kravene til etablering af erstatningsskov være skærpede i tilfælde, hvor fredskovspligten undtagelsesvis ophæves på skovarealer af meget høj værdi, f.eks. bynære skove, eller skove med et stort naturindhold.

Normalt vil kravet om erstatningsskov ikke kunne overstige den dobbelte størrelse af det areal, hvor fredskovspligten ophæves, og dobbelt areal er hidtil kun blevet forlangt, hvis erstatningsskovarealet i forvejen er skovbevokset.

ad stk. 3

Bestemmelsen skal sikre, at de økonomiske forudsætninger for at etablere erstatningsskov til erstatning for den fredskov, der opgives, er til stede.

ad stk. 4

Med bestemmelsen lovfæstes den hidtidige praksis. Ikke alle skovejere eller anlægsmyndigheder o.l., der får pålagt en forpligtelse til at etablere erstatningsskov, ønsker, eller har umiddelbar mulighed for at etablere ny skov på egne arealer. Bestemmelsen åbner mulighed for, at den, som er forpligtet til at udlægge erstatningsskov, kan betale sig ud af forpligtelsen.

ad stk. 5

Bestemmelsen giver, som den hidtil gældende § 14, stk. 3, miljø- og energiministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om erstatningsskov, herunder at dispensere fra hovedreglen, jf. bemærkningerne til stk. 1 og 2. I den forbindelse vil der blandt andet blive fastsat bestemmelser om, hvornår der som udgangspunkt ikke vil blive krævet erstatningsskov, og hvordan det beløb, der eventuelt kan betales efter stk. 4, beregnes. Det har hidtil været praksis, at f.eks. en kommune kunne etablere et såkaldt »puljeareal«, hvor pligten til at udlægge vederlagsareal blev opfyldt successivt, efterhånden som kommunen i forbindelse f.eks. med vejprojekter fik behov for